

Caroline
Mitchell

KESKIYÖN
VIERAILIJAT

Kuulet heidät varjoissa

DOCENDO

Keskiyön vierailijat

**Caroline
Mitchell**

**KESKIYÖN
VIERAILIJAT**

Englannin kielestä suomentanut Matilda Forstadius

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuperäisteos

Caroline Mitchell: *The Night Whispers*

Copyright © 2022 Caroline Writes Ltd

Suomenkielinen laitos

© Docendo, 2025

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

www.docendo.fi

Suomennos: Matilda Forstadius

Kansi: Tilla Larkiala/Taittopalvelu Yliveto Oy

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-382-945-9

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Lukijoille, kirjoittajille ja unelmoijille.

1

MAANANTAI, 2. MAALISKUUTA 2020

Nimeni on Mercy. Olen kaksitoistavuotias. En ole nähnyt perhettäni kahteenkymmeneenviiteen vuoteen. Minulla ei ole hautaa. Sitten kun saan haudan, sen viereen pystytetään kivinen enkelipatsas. Keväisin siellä kasvaa narsisseja, ja talvisin hautaa peittävän hangen läpi puskee lumikelloja. Veljeni haudataan viereeni. Hänen nimensä on Mikey. Hän on kuusivuotias.

Äiti kutsuu meitä. Hänen vaimeana kuuluva äänensä toi ennen lohtua, mutta nyt tulen siitä vain surulliseksi. Äiti on sekä lähellä että niin kovin kaukana. Pelkään, että hän lakkaa etsimästä meitä. Pelkään, etten näe häntä enää koskaan. Kun joutuu pitkäksi aikaa eroon rakkaistaan, tulee mietittyä kaikenlaista. Hautoja ja kylmänkosteaan maahan joutumista. Olen miettinyt niitä, jotka minut sinne panivat. Mikey ei sano mitään, mutta tiedän, että hän miettii samoja asioita. Näin ei ehkä sopisi sanoa, mutta onneksi en ole yksin. Auttaisitko meitä, Elliott? Auttaisitko meitä löytämään kotiin?

Ellriott säpsähti hereille. Hän räpytteli silmiään nopeasti ja tarttui peittoonsa, joka oli valahtaa lattialle. Yöpöydän digitaalikellossa hohti 22:22. Hänen ihonsa oli kylmä ja kostea, ja hän hieroi oikeaa korvaansa päästäkseen eroon siihen hönkivästä kuiskauksesta, jonka yksin hän kuuli. Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun kuolleiden äänet tunkeutuivat hänen uneensa. Mutta tämä kerta oli erilainen kuin aiemmat. Kuiskaajat olivat lapsia, aivan kuten hänkin. Elliottin pitkät, mustat ripset värisivät, kun hän loi mieleensä tytön kuvan ja yritti samalla pitää tätä loitolla. Mercy oli ollut vanhempi, melkein teini-ikäinen, mutta poika oli varmaan kuuden tai seitsemän vanha, kuten hänkin. Kalpea, hiljainen lapsi vain tuijotti ja odotti Elliottin vastausta. Elliott vapisi tahtomattaan, ohut puuvillapyjama ei juurikaan suojannut häntä purevalta kylmyydeltä. Varjot vaanivat joka nurkassa. Sydän hakkasi ylikierroksilla. Hän veti polvet rintaansa vasten ja hengitti syvään muutaman kerran. Hän oli nukkunut, mutta näkemättä unia. Kuiskaukset olivat todellisia. Elliott vastusti haluaan kutsua äitiä. Tämä oli mennyt aikaisin nukkumaan työskenneltään koko illan Lakeside-hotellissa. Elliott painoi päänsä polviinsa ja alkoi kuiskata aakkosia takaperin. "Ö... Ä... Å... Z..." Se oli temppu, jonka Sarah oli opettanut hänelle pahan olon lievittämiseksi. Makuuhuone alkoi lämmetä. Lapset olivat lähdössä. Elliott oli turvassa.

Viime viikkoina Elliott oli nukkunut hyvin. Hän oli melkein uskonut olevansa turvassa mennessään nukkumaan. Hän laittoi pään takaisin tyynyyn ja katseli uuden yövalonsa kattoon heijastamia tähtiä. Isän urhoollisuusmitali kiilteli yöpöydällä. Elliott oli lakannut tuomasta

sitä sänkyyn. Isä oli nyt liian huonossa kunnossa ollakseen sankari. Sitä paitsi *todelliset* sankarit olivat rohkeita sisältäpäin, niin Sarah sanoi. Ja Sarah oli sentään poliisi, hän kyllä tiesi.

Ellriott niiskutteli kuunvalossa, pulssi alkoi hidastua normaaliksi. Nenä ja sormenpäät olivat jäässä. Elliott otti nallekarhunsa ja upotti kasvonsa pehmeään turkkiin. Hän ei halunnut ajatella Mercyä, mutta kuva työstä ja tämän veljestä nousi silti uudelleen esiin. Sininen ja laikukas iho. Kalmanhajuinen hengitys. Mutta vasta tytön silmäkuopat herättivät todellisen kauhun. Niissä ei ollut mitään. Ei mitään muuta kuin musta tunneli, jossa kaikui huutoja. Elliott käpertyi peiton alle. Lapset olivat menneet, toistaiseksi. Mutta vatsanpohjassaan Elliott tiesi, että he palaisivat.

2

Rosemaryn polvia vihlaasi, kun hän nousi sohvalta. Aivan kuin seisomaan nouseminen olisi täysin luonnoton liikesarja. Rosemary huokaisi ja pyyhkäisi teelevän muruset leningistään. Tässä iässä kaikki oli yhtä taistelua. Ensin oli heikentynyt näkö, seuraavaksi kuulo. Ja nyt hänen nivelensä tuntuivat antavan periksi. Kävelykeppi kopisi puulattiaa vasten Rosemaryn kävellessä pitkää, kapeaa käytävää kääntämään lämmitystä kovemmalle. Tarkoitus oli elää säästeliäästi, mutta Geoffrey ei pystynyt nukkumaan kylmässä. Parasta pitää talo lämpimänä, kunnes sää paranee. Rosemaryn pojalla ei ollut helppoa. Kaiken kokemansa jälkeen oli kohtuullista, että poika sai olla etusijalla. Rosemary maleksi kylpyhuoneen ulkopuolella ja yritti kuulostella elonmerkkejä.

Oven läpi kuuluikin vaimeaa veden lorinaa. Rosemary kohotti kätensä ja valmistautui koputtamaan kylpyhuoneen oveen. Hän puri alahuultaan. *Anna hänen olla. Hän vain ärsyyntyy.* Ääni Rosemaryn sisällä oli tietysti oikeassa. Geoffreyta harmitti, kun äiti sekaantui hänen asioihinsa, vaikka tämä tarkoittikin hyvää. Eihän kukaan

normaali, Geoffreyyn ikäinen mies halunnut asua äitinsä kanssa.

Rosemary raahautui takaisin kohti olohuonetta. Hän oli aina unelmoinut lapsenlapsista. Tuskin hän niitä enää saisi. Mutta ei se mitään. Maanantaisin he söivät kalaa ja ranskalaisia, ja hän nautti heidän ruokahetkistään saippua-oopperoiden äärellä. Jostain syystä he söivät noutoruokaa aina, kun oli Geoffreyyn vuoro laittaa ruokaa. Rosemaryn ajatus katkesi äkisti, kun ovelta kuului hiljainen koputus. Kello oli jo puoli yksitoista. Kuka siellä saattoi olla tähän aikaan yöstä? Miksei hän ollut soittanut ovikelloa?

Ulkoa kuului ukkosen jyrinää. Rosemary jähmettyi pahaenteisen tunteen pakottamana paikoilleen. Kylmä tunne riipi hänen selkärankaansa. Edellisen kerran hän oli tuntenut saman, kun hänen rakas miehensä oli kuollut äkisti neljäkymmenen vuoden avioliiton päätteeksi. Hän pakotti itsensä hengittämään sisään... ulos... rauhallisesti. Miehen kuoleman vuosipäivä oli tulossa, eikä Rosemary saanut tätä pois mielestään. Joskus tuntui kuin mies olisi ollut hänen kanssaan samassa huoneessa. Viime yönä hän oli ollut kuulevinaan kuiskauksia, mutta huoneessa ei ollut ollut ketään.

Toinen hiljainen koputus. *Ryhdistäydy, Rosemary*, hän mutisi itsekseen kävellessään ovelle. Hän veti oven auki, ja salaman välähdys terävöitti hänen aistinsa. Ovelta seisoi kaksi pientä hahmoa, ei ketään muita. Ulvova tuuli oli repiä oven saranoiltaan, kun Rosemary odotti heidän puhuvan. Hahmot seisoivat hiljaa. Silmiään räpytellen Rosemary erotti kalpeakasvoisen pikkupojan ja vanhemman tytön, jolla oli suorat vaaleat hiukset. He vaikuttivat aivan liian nuorilta ollakseen yksin ulkona tällaisena iltana.

"Oletteko eksyksissä?" Rosemary kysyi, yritti kuulostaa lempeältä.

"Täti kiltti, pääsisimmekö sisään?" pieni tyttö kysyi. Hänen äänensä oli kuiskaus, hänen silmänsä olivat varjossa, hänen kasvonsa olivat pitkät. Rosemary kirosi turhamaisuuttaan. Hänen olisi pitänyt laittaa silmälasit päähänsä ennen oven avaamista, mutta hän inhosi sitä, miten paksut linssit vääristivät hänen silmiään. Hän kumartui ja yritti erottaa lasten piirteitä. He vaikuttivat vierailta, mutta ilman laseja oli vaikea olla varma. Lapsia he kuitenkin olivat, ja he näyttivät laiminlyödyiltä ja yksinäisiltä. Ukkosmyrsky oli syntymässä. Heidän oli varmasti kylmä. "Totta kai." Rosemary päästi lapset sisään, sulki oven ja ohjasi heidät olohuoneeseen. "Missä vanhempanne ovat? Onko jotain sattunut?" Mutta vastauksia ei kuulunut. Huoneeseen levisi surumielinen tunnelma, ja jokin tuntui olevan pahasti pielessä. Ehkä lapset olivat karanneet kotoa? Heitä oli saatettu pahoinpidellä – tai pahempaa. Rosemary tiesi, mitä hänen miehensä sanoisi – soita poliisille ja anna heidän hoitaa asia. Juuri nyt hän tunsu miehen läsnäolon voimakkaampana kuin koskaan aiemmin. "Istu kaahan alas." Hän viittasi sohvan suuntaan. "Olette varmaan aivan jäässä. Laitetaan kuumaa kaakaota, eikös juu?" Lapset istuutuivat kuuliaisesti sohvalle, mutta luonnoton hiljaisuus sai Rosemaryn hermostumaan. Hänen silmälasinsa olivat keittiössä. Hänen pitäisi todellakin kantaa niitä kaulassaan.

Rosemary otti langattoman puhelimen pidikkeestään mahdollisimman hiljaa ja vei sen mukanaan keittiöön. Geoffrey tulisi pian kylvystä. Kestäisi kuitenkin jonkin

aikaa ennen kuin Geoffrey olisi kuivannut itsensä ja asettunut takaisin pyörätuoliinsa. Häntä ei tarvinnut vaivata, Rosemary hoitaisi tämän tilanteen yksin. Hän napsautti vedenkeitTIMEN päälle, pisti silmälasit päähänsä ja soitti ystävälleen. Jemma oli entinen sosiaalityöntekijä. Hän tietäisi, mitä tehdä. Soivan puhelimen tuuttaus tuntui helpottavalta, mutta helpotus hälveni, kun puhelu ohjautui vastaajaan. Hän jätti ohjeiden mukaan viestin ja selitti, että kaksi eksynyttä pientä lasta oli ilmestynyt tyhjästä hänen ovelle. ”He taitavat olla shokissa”, hän jatkoi. ”He pyysivät päästä sisään eivätkä ole puhuneet sen jälkeen.” Rosemary huokaisi ja laski kätensä kevyesti rinnalleen. Hänen olisi pitänyt odottaa poikaansa. ”He eivät tiedä, että soitan”, hän lisäsi levottomana. ”En halua säikäyttää heitä pois.”

Rosemary kuuli kylpyhuoneen oven sulkeutuvan. ”Tai anna olla, Geoffrey tulee. Hän kyllä tietää, mitä tehdä”, hän sanoi ja lopetti puhelun. Hän sekoitti hajamielisesti kaakaojauhetta kahteen mukilliseen lämmintä maitoa. Ehkä lapsilla oli nälkä. Heille voisi tarjota voileipää. Kunpa vain lapsia ei ollut kohdeltu liian huonosti. Hän kantoi kaakaot olohuoneeseen ja yritti parhaansa mukaan pitää kätensä vakaana kävellessään ilman kävelykeppiä.

Lapset istuivat yhä olohuoneessa. Tuijottamassa. Näkemässä. Tuomitsemassa. Nyt Rosemary näki heidän kasvonsa. Nyt hän näki kaiken. ”Ei”, hän puuskahti, ja hänen raajoistaan lähti kaikki voima. Tämä ei ollut totta. Ei voinut olla. Hän ei huomannut painon siirtymistä, kun mukit lipesivät tarjottimelta ja kaatuivat vasta viime viikolla ostetun beigen sohvan päälle. Sitä seurasi vertahyytävä huuto.

Sitten Rosemary tajusi, että huuto tuli hänestä itsestään. Hän ei saanut sitä loppumaan.

"Mitä täällä tapahtuu?" Geoffrey'n ääni oli huolesta käheä, kun hän rullasi paikalle. "Jesus!" Sana putosi hänen huuliltaan, leuka lokshti auki. Hänen kosteat hiuksensa olivat liimautuneet otsaan, ja verkkarit roikkuivat löysästi laihan kehon yllä. Rosemary vaihtoi epäuskoisen katseen poikansa kanssa. Geoffrey oli selvinnyt hirveästä onnettomuudesta, jonka vuoksi hän oli pyörätuolissa. Hän oli sopeutunut elämään äitinsä kanssa. Mutta mikään ei olisi voinut valmistaa heitä tähän. Geoffrey'n kasvot olivat aave-
maiset, hän tuijotti tilannetta suu ammollaan. Ukkonen jyrähti taas. Rosemary näki liikettä näkökenttensä reunamilla. Hänen vatsansa muuttui nesteeksi, kuolema tuijotti heitä suoraan silmiin.

3

Gerard ei muistanut jättäneensä vaimoaan Ruthia, mutta hän oli tehnyt sen niin kiireellä, että hänen poikansa luulivat hänen menettäneen järkensä. Koska Ruth oli vakaa ja ymmärtäväinen nainen, hän oli kehottanut Gerardia ottamaan itselleen aikaa. Mies oli vain tehnyt liikaa töitä. Mutta kysymyksessä ei ollut mikään keski-ikä kriisi. Gerardia ohjasi jokin pimeämpi voima.

Tiedotusvälineissä ei ollut kerrottu, että Blackhallin kartano aiottiin purkaa. Gerardin perhe oli siis varsin yllättynyt, kun tämä päätti matkustaa Lontoosta Lincolnshireen kartanoa pelastamaan. Se oli suojeltu rakennus, joten hänellä oli erinomaiset perusteet. Hän ei kuitenkaan voinut kertoa perheelleen syytä matkaansa, koska hän ei tiennyt sitä itsekään. Viime aikoina hän ei ollut tiennyt juuri mitään. Muisti pätki huolestuttavan usein. Ensin hän oli alkanut raapustella piirroksia; outoja, pieniä tikku-ukkoja sankan, sumuisen metsän reunassa, jossa linnut eivät juuri laulelleet. Sitten hän alkoi piirtää kiiluväsilmäisiä korppeja, sitten yöperhosia, joiden siivet näyttivät tanssivan luonnoskirjan sivuilla. Gerard piirsi, kunnes

hänen silmänsä väsyivät ja sormia särki. Joskus hän heräsi unenomaisesta horroksesta, ja hänen pöytänsä oli täynnä piirroksia. Pikkuhiljaa mieleen alkoivat piirtyä rakennuksen ääriviivat. Talon nimi oli vain kasa sekalaisia kirjaimia. Blackhell. Darkhall. Blackmanor. Häntä piinasivat sanat, joiden merkitystä hän ei ymmärtänyt. Hän ei pystynyt keskittymään kokouksissa, nyökytteli vain kollegoilleen teeskennellen tekevänsä muistiinpanoja. Sitten hän käänsi Moleskine-vihkonsa sivua ja piirteli lisää tikku-ukkoja ja kirjaimia. Hän osti itselleen lyijykynän, koska se liukui sivulla paremmin. Vähitellen kartano alkoi hahmottua. Ilmestyi lisää sanoja. Yön kartano. Darkwoods. Sanoja tuli aina vain enemmän, kunnes nimi sai lopulta oikean muotonsa. Blackhallin kartano.

Kun kartanon kuva ja nimi olivat hallussa, Gerard alkoi piirtää karttoja. Sitten teiden nimiä. Maamerkkejä. Läheisen kaupungin. Eräänä yönä hänen oli etsittävä kartanon tiedot. Kartanon kuvan nähdessään Gerard tunsi suunsa kuivuvan, sillä rakennus vastasi hänen piirrostaan täydellisesti. Siitä lähtien hänen unensa olivat täynnä kuiskauksia ja lasten huutoja, jotka herättivät hänet keskellä yötä. Hän alkoi heräillä sydän pamppaillen todentuntuisista painajaisista, ja huone oli sakeana hien ja pelon hajua. Läsä oli aina hädän tunne, jota Gerard ei voinut sivuuttaa. Tuntui kuin hänen henkensä olisi ollut vaakalaudalla. Ei. Ei *hänen* henkensä. Vaan Blackhallin kartanon elinvoima. Häpeäkseen hän antautui sen vietäväksi. Hän käytti lakimiehen ammattitaitoaan estääkseen kartanon purkamisen, ja nyt omistajalla ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin myydä. Vakiintuneena kiinteistöjuristina hän olisi voinut hoitaa

asian puhelimitse, mutta vierailtuaan Slaytonissa ensi kertaan hän palasi kotiin, otti virkavapaata töistä ja selvitti asiat vaimonsa kanssa. Psykoterapeuttina työskentelevä vaimo oli sitoutunut Lontoon-vastaanottoonsa mutta ei ollut niin kiireinen, ettei kaipaasi miestänsä. Gerard oli luvannut vuokrata korpimökkinsä vain kuukaudeksi. Mutta nyt hän oli saanut Blackhallin kartanon pelastettua. Miksi hän viipyi edelleen Slaytonissa?

Goottilainen raunio sijaitsi Slaytonin korkeimmalla kohdalla, ja sitä ympäröi tiheä metsikkö. Piikkilanka-aidat ja karhunvatukkapensaat pitivät tunkeilijat loitolla, ja ruosteinen portti oli kiinni. Jälleen kerran Gerard ihmetteli, mikä hänen aivoihinsa oli juurtunut. Joskus hän unohti pitkiäkin ajanjaksoja. Hän ei hallinnut omaa mieltään, ja se pelotti häntä. ”Ehkä olosi paranee, kun saat sen pois mielestäsi”, Ruth oli sanonut. Hän oli nähnyt piirrokset ja ilmaissut huolensa Gerardin univelasta. Sitten Gerard oli suudellut vaimoaan kiihkeämmin kuin vuosiin, koska tunsu syvällä sisimmässään, että se saattoi olla viimeinen kerta. Mutta nyt hän seiso i alasti vuokramökkinsä kylmällä kivilattialla.

Gerard huojui heikosti kantavilla jaloillaan kuin nuorallatanssija – yksikin väärä liike, ja hän syöksyisi kuolemaan. Väsymys jomotti raajoissa, aivan kuin hän olisi juossut maratonin. Hänen paljas ihonsa meni kananlihalle ja kasvot vääntyivät hämmennyksestä. Mitä hänen vaatteilleen oli tapahtunut? Hän kosketteli kasvojensa kireää, kuivaa ihoa. Ehkä hän oli ollut menossa suihkuun, kun...

Ääni käytävän päässä keskeytti hänen ajatuksensa. Mökissä oli joku. Gerardin vatsaa kouraisi. Oli turha

yrittää muistella, miten hän oli päätynyt tähän. Muisto oli kadonnut, kuten lukemattomat muutkin, jotka olivat haihtuneet eetteriin ikuisiksi ajoiksi. Ainakin hän oli turvassa Blackhallin metsän laitamilla sijaitsevassa mökissä. Se oli pieni, mutta kelpasi majapaikaksi, vaikka sisäilma haisi seisoneelta vedeltä – vai oliko se sittenkin viemäri? Tänä yönä haju oli erityisen voimakas. Mutta Gerardilla oli suurempiakin huolia. Hän hiipi äänettömästi käytävää pitkin kohti talon perällä olevasta keittiöstä kantautuvaa nakutusta.

”Kuka siellä?” hän kysyi, pelko syveni askel askeleelta. Mutta vastausta ei kuulunut, vain tasaista rytmikästä nakutusta, ja sitten loiskahdus... Gerard terästi korviaan, ja pelko hälveni, kun hän tajusi, mikä ääni oli.

Hän avasi keittiön oven ja huokaisi helpotuksesta, kun epäily osoittautui oikeaksi. Pesukone. Siinä kaikki. Vanha, kolhiintunut kone kolisi ja hölskyi keittiön nurkassa. Gerard ei tosin tiennyt, miksi hänen oli tarvinnut pestä pyykkiä. Mitä alastomuuteen tulee... Hän katseli pesukoneen lasioven takana pyöriviä vaatteitaan. ”Mitä helvettiä...?” kuiskaus purkautui Gerardin huulilta, kun hän kumartui lähemmäs nähdäkseen paremmin. Vesi oli kirkkaanpunaista. Hänen otsansa rypistyi. Sen täytyi olla maalia. Tai ehkä koneessa oli punainen sukka, jotain sellaista typerää. Mutta eihän hänellä ollut punaisia sukia, eikä likaisia vaatteita. Hän ei ollut ollut mökillä tarpeeksi kauaa. Siinä seistessään hänen kehonsa kyllä tunsi, mitä hän oli tehnyt, ja aivotkin tajuaisivat pian. Keittiön kivilattia oli kostea, äskettäin pesty, ja Gerard erotti jalkojensa alta lattianpesuaineen sitruunaisen tuoksun. Oliko hän juuri pessyt lattian? Hän palasi konemaisesti

kylpyhuoneeseen, jonne hän oli ollut menossa tullessaan tajuuhinsa.

Kaikki hyvin, ei mitään syytä huoleen, hän ajatteli ja yritti hillitää pamppailevaa sydäntään. Suihkuun ja nukkumaan, muuta en aikonutkaan. Olin juuri siivonnut keittiön ja valmistauduin nukkumaanmenoon.

Muistamattomuus pelotti häntä. Jossain syvällä sisimmässään hän tunsi, että jotain pahaa oli tapahtunut. Hän työnsi kylpyhuoneen oven auki. Siellä leijui epämiellyttävä viemärin haju. Gerard pakotti itsensä talon ainoan peilin luo. Hän haparoi pimeydessä ja veti katosta roikkuvasta likaisesta narusta, joka sytytti kattovalon. Hän sulki silmänsä, kun loisteputki naksautti päälle. Silmät ummessa ja vapisten hän valmistautui näkemään peilikuvansa. Hän ei halunnut avata silmiään, mutta sittenkin hänen oli saatava tietää. Varmistaa se, mitä hänen tajuntansa jo huusi.

Verta. Pesukoneen vesi oli veren värjäämä. Gerard avasi silmänsä ja jähmettyi. Verta oli roiskunut hänen kasvoilleen, silmäluomille ja kiharaan mustaan tukkaan, joka ei suostunut harmaantumaan miehen iästä huolimatta. ”Voi luoja, voi luoja, voi luoja”, Gerard sanoi lopulta, ja kosketti kasvojaan tarisevin käsin. Veri oli kuivunut poskien iho-
huokosiin, mikä sai ihon tuntumaan pinkeältä nahalta. Kaulasta alaspäin verta ei ollut, mutta roiskeita oli hiuksissa, korvissa... Gerard lipaisi huuliaan ja tunsi veren maun kielellään. Hän tarkisti kehonsa vammojen varalta, mutta hän tiesi jo, ettei veri ollut hänen. Mutta kenen sitten? Hänen huuliltaan pääsi voihkaaisu, kun hän raahautui kohti suihkua. Veri oli pestävä pois. Iho tuntui kuhisevan muurahaisia.

Ruosteisesta suihkupäästä kuohuva pistävän jäinen vesi sai Gerardin haukkomaan henkeään. Pää kumartuneena hän kiskoi jokaista hiussuortuvaa saadakseen ne puhtaiksi. Hän nappasi hyllystä shampoopullon, puristi sitä voimakkaasti ja hieroi vaahdoksi. Gerard kaapi tahmeaa punaista ihoaan, shampoo tunkeutui silmiin ja kirveli. Hän peitti vimmaisesti koko kehonsa. Vesi muuttui ruskeasta punaiseksi ja kylmästä kuumaksi, Gerard peittyi höyryyn. Hän heitti shampoopullon pois ja tarttui saippuapalaan. Hän tunsi veren edelleen. Huokosissa, nenässä, korvissa. Hän jynssäsi, kunnes hänen ihonsa oli kirkkaan vaaleanpunainen. Hän sulki silmänsä ja hengitti syvään ennen kuin vaahdotti kasvonsa. Hänen vaatteensa olivat varmaan olleet yltä päältä veressä. Mutta mistä se oli tullut? Gerard tuijotti jalkojaan ja katseli, kuinka viemäriaukkoa kiertävä vesi kirkastui. Hän oli varma, että hetkenä minä hyvänsä ovi potkaistaisiin sisään sinisten valojen saattelemana. Mutta mitään ei kuulunut. Vain kiinni väännetyin suihkun tylsä tipottelu. Gerard kääriytyi pyyhkeeseen ja katsoi vielä kerran peilikuvaansa.

*

Gerardin kädet vinkuivat höyryävää peiliä vasten, ja hän veti henkeä, kun peili kirkastui. Veri oli poissa, kokonaan. Kuin sitä ei olisi koskaan ollutkaan. Ihossa ei näkynyt mitään muuta kuin hankaamisen jälkiä suihkusta. Ei puolustushaavoja. Ei naarmuja. Ehkä se oli eläin. Ehkä hän oli törmännyt johonkin autollaan. Gerard käveli vaivoin kohti makuuhuonettaan. Yksitoista minuuttia

Hyttävä tarina menneisyydestä, joka olisi pitänyt haudata kauan sitten...

Kun äiti ja poika löydetään teurastettuina kotoaan, ovat Slaytonin kaupungin asukkaat jälleen kauhun ja juurujen vallassa. Keitä ovat salaperäiset mustasilmäiset lapset, joiden kerrotaan käyneen murhattujen luona? Miksi jotkut kuulevat niiden kuiskauksen? Kuka on seuraava? Kovia elämässään itsekin kokenut Sarah Noble joutuu luottamaan intuitioonsa – sekä nuoren Elliottin ja tämän unien apuun – selvittääkseen tapauksen, jossa mikään ei ole niin kuin ensin luullaan.

Slayton-sarja seuraa etsivä Sarah Noblen työtä murhatutkimuksien parissa, joissa hän joutuu kohtaamaan omia traumojaan outotunnelmaisessa Slaytonin kaupungissa. *Keskiön vierailijat* on sarjan toinen osa.

DOCENDO

www.docendo.fi

84.2

ISBN 978-952-382-945-9

9 789523 829459

MIX
Paperi | Tukee
vastuullista metsänhoitoa
FSC® C021394